

Frances Hodgson Burnett

Micul lord

cu ilustrații de Reginald B. Birch

Traducere și prefață de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX

CAPITOLUL I

Cedric nu știa absolut nimic despre sine. Nu i se vorbise vreodată despre asta. Știa doar că tatăl său a fost englez, pentru că așa îi spusese mama; apoi însă tata murise, iar el era atât de mic, că nu-și mai amintea mai nimic despre dânsul! Doar că era înalt, cu ochi albaștri și mustață lungă și că era extraordinar să fie plimbat prin cameră pe umerii lui. După moartea tatălui, Cedric a observat că nu era tocmai indicat să vorbească cu mama despre el. Cât timp tatăl său a fost bolnav, Cedric a fost trimis de acasă, iar când s-a întors totul se sfârșise. Mama, care fusese și ea foarte bolnavă de supărare, își reluasese locul pe scaunul de lângă fereastră. Era așa de palidă și firavă, îi dispăruseră gropițele din obraji, iar ochii ei triști păreau mai mari și se îmbrăca mereu în negru.

— Draga mea, i se adresă Cedric (tata o strigase întotdeauna așa și de la el învățase să-i spună astfel), draga mea, cum se mai simte tata?

Îi simți brațele tremurând și, ridicându-și capul cu părul buclat, i se văzu chipul. Observă că era pe cale să izbucnească în plâns.

— Draga mea, repetă el, se simte bine?

Apoi, deodată, inimioara îl îndemnă să o strângă în brațe, să o sărute și să-și apropie obrazul catifelat de al ei; așa și făcu, iar ea își așeză capul pe umărul lui podidind-o un plâns amarnic

și îmbrățișându-l strâns de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul.

– Da, se simte bine, suspină ea. El se simte bine, dar am rămas doar noi doi singuri pe lume.

Atunci, așa mic cum era, a înțeles că tatăl său, tânăr, înalt și frumos, nu se va mai întoarce vreodată; a înțeles că murise, așa cum au murit și alții, deși nu reușea să înțeleagă acest lucru straniu care aducea atâta tristețe celor din jur. Și pentru că mama plângea ori de câte ori el vorbea despre tata, se hotărî singur să nu mai pomenească prea des de dânsul. Mai descoperi că nu trebuia să o lase prea mult timp să stea nemișcată și tăcută, cu ochii ațintiți spre foc ori pe fereastră. El și mama nu știau prea multă lume și trăiau foarte retrași, deși Cedric nu realiza, pe atunci, acest lucru. Abia când crescuseră mai mare, află de ce nu venea nimeni pe la ei.

I s-a spus mai târziu că mama fusese orfană și singură pe lume când tata a luat-o de soție. Era foarte frumoasă și o doamnă bogată, în vârstă, o angajase drept însoțitoare, dar nu s-a purtat prea bine cu ea. Într-o zi, căpitanul Cedric Errol, un obișnuit al casei, o văzu urcând în fugă scările, cu ochii plini de lacrimi. Era atât de drăguță, de inocentă și de tristă, încât căpitanul nu a mai reușit să o uite. Și, după ce s-au întâlnit multe lucruri ciudate, s-au cunoscut mai bine, s-au iubit mult și s-au căsătorit, deși căsătoria le-a creat mulți dușmani. Dintre toți, cel mai înverșunat a fost tatăl căpitanului, un bătrân aristocrat englez, foarte bogat, furios și manifestând dispreț față de America și americani. Avea doi fii mai mari decât căpitanul Cedric, iar legea preciza că primul născut moștenește titlurile strălucitoare și domeniile familiei. Dacă acesta murea, următorul prelua moștenirea; așa că, deși provenea dintr-un neam ales, căpitanul Cedric avea puține șanse să ajungă el însuși vreodată prea bogat.

Dar natura îl înzestră pe cel mai mic dintre băieți cu daruri pe care nu le oferise și fraților mai mari. Îi dădu o înfățișare frumoasă, puternică și plină de noblețe, un zâmbet cald, o voce plăcută și veselă. Îl făcu viteaz, bun și cu o inimă foarte bună, ceea ce îi făcea pe ceilalți să-l îndrăgească fără întârziere. Nu stăteau așa lucrurile și cu frații mai mari: niciunul nu era chipeș, blând sau foarte inteligent. Ca elevi la Eton nu au fost foarte agreați de colegi și nu au învățat prea bine; și-au pierdut vremea și banii în zadar, fără să-și facă prieteni. Bătrânul Earl, tatăl lor, era dezamăgit și umilit văzând că moștenitorul nu-i făcea cinste și nu promitea să ajungă altceva decât un om egoist, risipitor și mediocru, lipsit de calități înalte și nobile. „E trist, gândea bătrânul, că tocmai cel de al treilea fiu, cel fără avere, era înzestrat cu toate calitățile, toată puterea și frumusețea“. Uneori îi era ciudă pe tânărul chipeș pentru că însușirile sale ar fi fost nimerite pentru titlul de noblețe și proprietățile întinse pe care el, contele, avea să le lase moștenire; și totuși, în adâncul sufletului său vanitos și neînduplecat, era foarte legat de fiul cel mai mic. Într-un astfel de moment de pornire, îl trimisese într-o călătorie în America; voia să-l îndepărteze pentru o vreme pentru a nu mai fi nevoit mereu să-l compare cu frații săi; era un moment în care aceștia, prin felul lor de a fi, îi aduceau o mulțime de supărări.

Dar, după vreo șase luni, începu să se simtă singur și să sufere în secret de dorul fiului, așa că îi scrisese căpitanului Cedric și îi ceru să se întoarcă acasă. Scrisoarea sa coincise cu aceea a căpitanului, care îl înștiința despre dragostea lui pentru o tânără și frumoasă americană și decizia de a se căsători cu ea. Când primi aceste rânduri, bătrânul Earl fu cuprins de o furie cumplită. Caracterul său îl conducea spre decizia de a nu renunța la prejudecățile sale. Valetul, care se afla atunci în cameră, crezu că stăpânul său va avea un atac de apoplexie din pricina mâniei. Timp de o oră urlă ca un tigrul, apoi se așeză

și-i scrisese fiului său o scrisoare în care-i interzicea să mai vină vreodată în casa părintească, ori să le mai trimită vreo veste, lui sau fraților. Îi spusese că putea să trăiască și să moară unde va voi, că legăturile cu familia erau pentru totdeauna rupte și că, în timpul vieții sale, să nu aștepte vreun ajutor de la tatăl său.

Căpitanul fu profund mâhnit de scrisoarea aceasta; se simțea foarte atașat de țara sa și își iubea casa părintească; îl iubea până și pe tatăl său, așa mânios cum era, și fusese alături de el în fața tuturor necazurilor pricinuite de ceilalți fii. Realiza însă că viitorul nu-i va aduce niciun semn de bunăvoință din partea lui.

La început nici nu știu ce să facă. Nu fusese obișnuit cu munca și nu avea deloc experiență ca lucrător, dar era curajos și plin de voință. Își vându postul din armată și, după multe încercări, reuși să-și găsească o slujbă la New York și se însură. Ducea acum o viață diferită față de cea minunată din Anglia, dar tânăr și fericit cum era, spera ca muncind din răspuțeri să facă lucruri mari în viitor.

Locuia pe o stradă liniștită, într-o casă modestă, în care se născu și băiețelul său, iar viața îi era atât de plină de voieșie, în simplitatea ei, încât nu regretă nicio clipă că se însurase cu însoțitoarea unei bătrâne, o fată din America, lipsită de avere, tocmai pentru că era o făptură deosebită și o iubea, iar ea îl iubea și ea. Băiețelul era foarte drăguț și le semăna deopotrivă amândurora. Deși născut într-o casă săracă și retrasă, a fost de la început un copil norocos. Mai întâi fiindcă era sănătos, așa că nu crea nimănui mari bătaii de cap; apoi, fiindcă se purta atât de drăgălaș, încât aducea numai veselie în jur; în al treilea rând era atât de frumos, încât părea un desen. Spre deosebire de alți bebeluși, el se născuse cu mult păr moale și bălai, care se transformă în cârlionți până la șase luni. Avea ochii mari, câprui, gene lungi și un chip minunat; avea un spate puternic, picioare dezvoltate, încât la nouă luni învăță repede să meargă.